

Mihai Eminescu

Scrisoarea I

Când cu gene ostenite sara suflu ‘n lumânare,
Doar ceasornicul urmează lung’ a timpului cărare,
Căci perdelele ‘ntr’o parte când le dai, și în odaie
Luna varsă peste toate voluptoasa ei văpaie,
Ea din noaptea amintirii o vecie ‘ntreagă scoate
De dureri, pe care însă le simțim ca ‘n vis pe toate.

Lună tu, stăpân’ a mării, pe a lumii boltă luneci
Și gândurilor dând viață, suferințele întuneci;
Mii pustiuuri scânteiază sub lumina ta fecioară,
Și câți codri - ascund în umbră strălucire de izvoară!
Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate,
Când plutești pe mișcătoarea mărilor singurătate!
Câte țarmuri înflorite, ce palate și cetăți,
Străbătute de-al tău farmec ție singură-ți arăți!
Și în câte mii de case lin pătruns-ai prin ferești,
Câte frunți pline de gânduri, gânditoare le privești!
Vezi pe-un rege ce ‘mpânzește globu ‘n planuri pe un veac,
Când la ziua cea de mâne abia cuget’ un sărac ...
Deși trepte osebite le-au ieșit din urna sorții
Deopotrivă-i stăpânește raza ta și geniul morții;
La acelaș șir de patimi deopotrivă fiind robi,
Fie slabi, fie puternici, fie genii ori neghiobi!
Unul caută ‘n oglindă de-și buclează, al său păr,
Altul caută în lume și în vreme adevăr,
De pe galbenele file el adună mii de coji,
A lor nume trecătoare le însamnă pe răboj;
Iară altu ‘mparte lumea de pe scândura tărăbii,
Socotind cât aur marea poartă ‘n negrele-i corăbii.
Iar colo bătrânul dascăl cu-a lui haină roasă ‘n coate,
Într’un calcul fără capăt tot socoate și socoate
Și de frig la piept și ‘ncheie tremurând halatul vechi,
Își înfundă gâtul ‘n guler și bumbacul în urechi;
Uscățiv așa cum este, gârbovit și de nimic,
Universul fără margini e în degetul lui mic,
Căci sub frunte-i viitorul și trecutul se încheagă,
Noaptea - adânc’ a vecinicii el în șiruri o dezleagă;
Precum Atlas în vechime sprijinea cerul pe umăr
Așa el sprijină lumea și vecia într’un număr.

Pe când luna strălucește peste-a tomurilor bracuri,
Într’o clipă-l poartă gândul îndărăt cu mii de veacuri,
La ‘nceput, pe când ființă nu era, nici neființă,
Pe când totul era lipsă de viață și voință,
Când nu s’ascundea nimica, deși tot era ascuns ...

Când pătruns de sine însuși odihnea cel nepătruns.
 Fu prăpastie? genune? Fu noian întins de apă?
 N'a fost lume pricepută și nici minte s'o priceapă,
 Căci era un întuneric ca o mare fără' o rază,
 Dar nici de văzut nu fuse și nici ochiu care s'o vază.
 Umbra celor nefăcute nu 'ncepuse-a se desface,
 Și în sine împăcată stăpâna eterna pace! ...
 Dar deodat' un punct se mișcă ... cel întâi și singur. Iată-l
 Cum din chaos face mumă, iară el devine Tatăl...
 Punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii,
 E stăpânul fără margini peste marginile lumii...
 De-atunci negura eternă se desface în fășii,
 De atunci răsare lumea, lună, soare și stihii...
 De atunci și până astăzi colonii de lumi pierdute
 Vin din sure văi de chaos pe cărări necunoscute
 Și în roiuri luminoase izvorînd din infinit,
 Sunt atrase în viață de un dor nemărginit.
 Iar în lumea asta mare, noi copii ai lumii mici,
 Facem pe pământul nostru mușunoaie de furnici;
 Microscopice popoare, regi, oșteni și învățați
 Ne succedem generații și ne credem minunați;
 Muști de-o zi pe-o lume mică de se măsură cu cotul,
 În acea nemărginire ne 'nvărtim uitând cu totul
 Cum că lumea asta 'ntreagă e o clipă suspendată,
 Că 'ndărătu-i și 'nainte-i întuneric se arată.
 Precum pulberea se joacă în imperiul unei raze,
 Mii de fire viorie ce cu raza încetează,
 Astfel, într'a vecinicii noapte pururea adâncă,
 Avem clipa, avem raza, care tot mai ține încă ...
 Cum s'o stinge, totul piere, ca o umbră 'n întuneric,
 Căci e vis al neființii universul cel himeric ...

În prezent cugetătorul nu-și oprește a sa minte,
 Ci 'ntr'o clipă gându-l duce mii de veacuri înainte;
 Soarele, ce azi e mândru, el îl vede trist și roș
 Cum se 'nchide ca o rană printre nori întunecoși,
 Cum planeții toți înghiață și s'asvârl rebeli în spaț'
 Ei, din frânele luminii și ai soarelui scăpați;
 Iar catapeteasma lumii în adânc s'au înnegrit,
 Ca și frunzele de toamnă toate stelele-au pierit;
 Timpul mort și 'ntinde trupul și devine vecinicie,
 Căci nimic nu se întâmplă în întinderea pustie,
 Și în noaptea neființii totul cade, totul tace,
 Căci în sine împăcată reîncep' eterna pace.

.....

Începând la talpa însăși a mulțimii omenești
 Și suind în susul scării pân' la frunțile crăiești,
 De a vieții lor enigmă îi vedem pe toți munciți,

Făr'a ști să spunem care ar fi mai nenorociți...
 Unul e în toți, tot astfel precum *una* e în toate,
 De asupra tuturor se ridică cine poate,
 Pe când alții stând în umbră și cu inima smerită
 Neștiuți se pierd în taină ca și spuma nezărită -
 Ce-o să-i pese soartei oarbe ce vor *ei* sau ce gândesc? ...
 Ca și vântu 'n valuri trece peste traiul omenesc.
 Fericească-l scriitorii, toată lumea recunoască-l...
 Ce-o să aibă din acestea pentru el, bătrânul dascăl?
 Nemurire, se va zice. Este drept că viața 'ntreagă,
 Ca și iedera de-un arbor, de-o idee i se leagă.
 "De-oiu muri - își zice 'n sine - al meu nume o să-l poarte
 Secolii din gura 'n gură și l-or duce mai departe
 De a pururi, pretutindeni, în ungherul unor crieri
 Și-or găsi, cu al meu nume, adăpost a mele scrieri!"
 O sărmane! ții tu minte câte 'n lume-ai auzit,
 Ce-ți trecu pe dinainte, câte singur ai vorbit?
 Prea puțin. De ici, de colo de imagine-o fășie,
 Vre o umbră de gândire, ori un petec de hârtie;
 Și când propria ta viață singur n'o știi pe de rost,
 O să-și bată alții capul s'o pătrunză cum a fost?
 Poate vrun pedant cu ochii cei verzui, peste un veac,
 Printre tomuri brăcuite așezat și el, un brac,
 Aticismul limbii tale o să-l pună la cântari,
 Colbul ridicat din carte-ți l-o sufla din ochelari
 Și te-o strânge 'n două șiruri, așezându-te la coadă,
 În vr'o notă prizărită sub o pagină neroadă.

Poți zidi o lume 'ntreagă, poți s'o sfărâmi... ori ce-ai spune,
 Peste toate o lopată de țărână se depune.
 Mâna care-au dorit sceptra universului și gânduri
 Ce-au cuprins tot universul, încap bine 'n patru scânduri...
 Or să vie pe-a ta urmă în convoiu de 'nmormântare,
 Splendid ca o ironie cu priviri nepăsătoare ...
 Iar deasupra tuturor va vorbi vr'un mititel,
 Nu slăvindu-te pe tine ... lustruindu-se pe el
 Sub a numelui tău umbră. Iată tot ce te așteaptă.
 Ba să vezi... posteritatea este încă și mai dreaptă.

Neputând să te ajungă, crezi c'or vrea să te admire?
 Ei vor aplauda desigur biografia subțire
 Care s'o 'ncerca s'arate că n'ai fost vr'un lucru mare,
 C'ai fost om cum sunt și dâșii... Măgulit e fiecare
 Că n'ai fost mai mult ca dâșul. Și prostatecele nări
 Și le umflă orișicine în savante adunări
 Când de tine se vorbește. S'a 'nțelese de mai nainte
 C'o ironică grimasă să te laude 'n cuvinte.
 Astfel încăput pe mâna a oricărui, te va drege,
 Rele-or zice că sunt toate câte nu vor înțelege ...
 Dar afară de acestea, vor căta vieții tale

Să-i găsească pete multe, răutăți și mici scandale –
 Astea toate te apropie de dânșii... Nu lumina
 Ce în lume-ai revărsat-o, ci păcatele și vina,
 Oboseala, slăbiciunea, toate relele ce sunt
 Într'un mod fatal legate de o mână de pământ;
 Toate micile mizerii unui suflet chinuit
 Mult mai mult îi vor atrage decât tot ce ai gândit.

.....

Între ziduri, printre arbori ce se scutură de floare,
 Cum revarsă luna plină liniștita ei splendoare!
 Și din noaptea amintirii mii de doruri ea ne scoate;
 Amorțită li-i durerea, le simțim ca 'n vis pe toate,
 Căci în propria-ne lume ea deschide poarta 'ntrării
 Și ridică mii de umbre după stinsul lumânării...
 Mii pustiuri scânteiază sub lumina ta fecioară,
 Și câți codri - ascund în umbră strălucire de izvoară!
 Peste câte mii de valuri stăpânirea ta străbate,
 Când plutești pe mișcătoarea mărilor singurătate,
 Și pe toți ce 'n astă lume sunt supuși puterii sorții
 Deopotrivă-i stăpânește raza ta și geniul morții!

(M. Eminescu, *Scrisoarea I*, în M. Eminescu, *Poezii. Proză literară*, I, Ediție de P. Creția, Cartea Românească, București, 1978, pp. 100-104)